Svaka bolest, kako god bila teška i ona i njezine posljedice, nosi neki smisao, nikako nije slučajna, za sve one koji su uključeni uÂÂ tu situaciju. Bilo da su oni u tome ili su samo dio cijele situacije, dio bolesnikove obitelji, prijatelji, poznanici.ÂÂ Samo treba prepoznati, prihvati i živjeti s tim.

U marijanskim svetištima širom svijeta, u Lurdu, Fatimi, Guadalupi, Međugorju i drugdje, imaju posebne zbirke raznih štaka i medicinskih pomagala ljudi koji su tamo čudesno ozdravili po svojim molitvama i molitvama drugih.

Na svim karizmatskim susretima, duhovnim obnovama i sličnim vjerskim okupljanjima događaju se čudesna ozdravljenja od svih vrsta bolesti. Na zidovima Svetišta Majke Božje Bistričke ima na stotine pločica zahvale za ozdravljenja po molitvama našoj dragoj Majčici.

Nisam čuo za bolest koja nije izliječena molitvom. Ni za one neizlječive.

Da li je sve to istina? Da, jer su tome svjedoci na tisuće i tisuće ljudi širom svijeta.

A zašto onda toga nema više? Da li se premalo molimo? I kako se to uopće i moli za zdravlje i izlječenje, da li su to neke specijalne molitve?

Što se tiče količine naših molitvi za ozdravljenje, mislim da tu nije problem, jer znam da se svi mi, pa makar i nekom kratkom molitvom, molimo za svoje zdravlje i zdravlje svojih najbližih. Znači, mora biti nešto drugo. Ako nije količina, onda je sigurno kvaliteta. I ubrzo zaključim da je osnovni problem, a o čemu pišu mnogi karizmatici i teolozi, problem u količini i kvaliteti vjere s kojom molimo.

Istina je da su molitve za ozdravljenje i oslobođenje nešto specifičnije ako pogledamo molitve koje nalazimo u molitvenicima ili su potekle od nekih karizmatika i svetaca. No, mislim da riječi tu nisu važne jer sam čitao mnoga svjedočanstva, a i sam se uvjerio u to, da će Bog uslišati svaku našu molitvu koja je izrečena iz poniznosti, u teškoj nevolji, u potpunoj vjeri da će biti

uslišana.

Ono što je najvažnije za uslišanje molitve je količina vjere u Gospodina Boga i u to da će On stvarno molitvu uslišati.

Imam jednu prijateljicu, imala je karcinom, tešku operaciju i sada svakih 6 mjeseci hoda na kontrole i pretrage da se vidi da li se karcinom možda nije vratio. To je težak križ. Svakih 6 mjeseci čekati nalaz o tome da li joj se ta, ljudskim mjerilima neizlječiva bolest, vratila ili ne. To treba izdržati.

I prije nekog vremena upitao sam ja nju, malo obzirno, da li je kada razmišlja o smrti i da li se pomirila s tim da će možda njeno vrijeme odlaska Gospodinu doći prije nego bi joj životna dob odredila. Naravno, nisam ju to pitao onako na "buf". Ne, ona je u Gospodinu, u Njega vjeruje, Njemu se moli, zbog Njega su joj često suze u očima. Ali ponekad mi je djelovala jako zabrinuta za svoje zdravlje, pa sam osjetio da ju to moram pitati.

A ona mi je odgovorila da je, s obzirom na vrstu bolesti i sve što je prolazila, o svemu razmišljala i da joj je bilo teško. Onako, čisto ljudski. No, s vremenom, kako je rasla u vjeri i u molitvama, kako je pronašla u njima mir, pogotovo u molitvama Gospodinu Isusu i Djevici Mariji, izgubila je strah od smrti.

Jer sa svakodnevnim molitvama, bez obzira na razne grijehe koje je imala, ona se jako približila Gospodinu i On je otjerao od nje onaj strah od smrti kojim zli drži pod kontrolom bolesne ljude. Ona se više ne boji smrti jer zna da će nakon smrti doći pred svoga Spasitelja i Stvoritelja, Gospodina Isusa. I suca, ali milosrdnog suca. Ona je naučila i u sebi učvrstila vjeru da po završetku ovo zemaljskog života ona odlazi u puno ljepši, vječni život.

Ona u to vjeruje. I zato joj je Gospodin dao snagu i mir da se može otvorena srca nositi sa svojom bolešću i sa svim onim što joj život nosi.

Ona nije rob svoje bolesti, niti su njezina obitelj i prijatelji njezini robovi u tome. Što bi se dogodilo da je ona svoj život i sve oko sebe podredila svojoj bolesti. Da bi se svi morali samo s

njom baviti. Da bi obilazila sve znane i neznane doktore i specijaliste, bioenergetičare i travare, vidovnjake i vračare, i mnoštvo drugih nadriliječnika. Da bi svoj život podredila samo tome da bi čim duže živjela. Ne, ona je sve te strahove i duljinu svojeg života predala u ruke dragoga Gospodina Boga. On zna što je za nju najbolje i ona Mu u potpunosti vjeruje.

Zato ima mir u srcu i radost života bez obzira na tešku bolest s kojom se bori.

Dođu i trenuci slabosti. Ali, ona mi je otvoreno i iskreno priznala, tada je dovoljno samo da klekne i sklopi ruke, digne pogled i izgovori nekoliko riječi molitve. I ode slabost. Uzeo ju Gospodin Isus.

Neki dan mi je pričala da joj stalno "hoda po glavi" pomaganje i rad u Caritasu. Da ju to nekako privlači i da će se u skoro vrijeme sigurno tome posvetiti. Ona hoće služiti drugima. Upravo ono što Gospodin od svih nas traži.

Baš sam radostan radi nje. Ona je svoj sadašnji i budući život predala Gospodinu na upravljanje.

I ne brinem se ja za nju. Ovaj članak nije posvećen njoj. Ne. Pišući ga, u mislima su mi bili neki poznati i mnogi nepoznati, koji imaju teških zdravstvenih problema a nisu u vjeri Gospodina Boga. Oni iz dana u dan nose svoju bolest u mislima, u srcu. Hoće li ili neće ozdraviti, koga bi još mogli pitati i kuda bi još mogli ići po savjet ili liječenje. Koje lijekove i tretmane trošiti, da li je možda izmišljen kakav novi lijek.

I sve to prenose, hoće ili neće, i na svoje bližnje. Jer i oni su, preko mjere, zabrinuti za te svoje najbliže jer vide koliko im je teško. Ne možeš ti to odglumiti, da te nije strah. Kao najjače oružje zla, strah razara i onoga koji je strahu i sve oko njega. Strah je strašno zarazan.

No, kada ti svoj strah predaš Gospodinu, tvoji najbliži će i dalje biti zabrinuti za tebe jer te vole. Ali se neće bojati toga da ti umreš. Jer se nisi bojao ni ti, jer si vjerovao, i tako živio u teškoćama svoje bolesti, da ćeš jednog dana doći u vječnu radost, Kraljevstvo Božje gdje nema svih ovih zemaljskih poteškoća.

A nakon tvoje smrti, živeći zemaljski život na način da si svoju bolest i strah predao Gospodinu Bogu, svi će reći: "Neka bude blagoslovljen on i njegov Bog kojega je toliko volio, koji Mu je svakodnevno davao mir i radost i kojemu je sada otišao."

Kada je nedavno umrla jedna žena tu koda nas, koja je dugo godina bolovala od karcinoma, i koja je svoje strahove i bolest predala Gospodinu, mnogi su upravo to i rekli: "Otišla je svojem Gospodinu."

I vi, kada molite Gospodina za svoje zdravlje i zdravlje drugih, molite s punom vjerom, jer Gospodin zna što je za vas i onoga drugoga najbolje. I predajte sve svoje strahove i boli Gospodinu Isusu. Dajte ih za žrtvu za mnoge potrebe crkve i ljudi oko vas. I vidjet ćete kako će vam najedanput život biti kao pjesma. Nećete bježati i nećete se skrivati u "pećine u sebi". A ono što vas čeka poslije smrti je neizrecivo lijepo.

Vjerujte. Vjera će vam dati snagu i mir da svoju bolest, pa kako god bila teška, možete nositi sami, strpljivo i postojano i još biti svima oko sebe snaga i radost.

Nedjeljna misa, molitva, čitanje Biblije, duhovna literatura, poneko hodočašće ili duhovna obnova … to je put.

Samo vjerujte.

Jedan dragi brat u vjeri, Ante, podijelio je sa mnom svoje svjedočanstvo o tome kako ga je Gospodin Bog izliječio. Njegova priča ide ovako:

Od djetinjstva su me roditelji podučavali i govorili me o vjeri. Završio sam Osnovnu školu i

krenuo u srednju školu. Postupno sam ulazio u društvo koje nema nikakve veze s vjerom „BOGOM „.

Svaki novi školski dan sam se sve više prepuštao društvu i, sada mogu reći, vražjim klopkama, padao u razna iskušenja, činio razne nepodopštine, griješio i sve dublje tonuo i sve se više "topio"…

Počeo sam jako psovati, intenzivne svađe s roditeljima, sestrama, sukobi i fizički obračuni s kolegama iz škole. Drugi učenici i ljudi u gradu počeli su me se bojati. A ja sam samo tražio razlog za agresiju, sukob.

Već tada povremeno sam osjećao veliki umor, vrtoglavicu i stisak u prsima, ali smatrao sam to nevažnim i dalje nastavio provoditi se s prijateljima.

Uz ta druženja s njima osjećao sam se nekako jači, smatrao sam da mi nitko ništa ne može, uvijek sam bio spreman za razne gluposti koje su škodile drugima.

Sve je to redom počelo dolaziti na naplatu. Pao sam školsku godinu, počeli su problemi s roditeljima, sramotio sam obitelj, roditelje, ali meni je to bilo sve onako, ok, nema veze, bilo pa prošlo. Nije me to "diralo".

Problemi s zdravljem su me sve više stiskali i tlačili. Odlučio sam to reći roditeljima, počeo sam mjeriti tlak. I tako sam saznao da uz sve druge tegobe imam i jako povišen tlak, što me jako uplašilo.

Po razgovoru s roditeljima otišao sam na pregled kod jednog poznatog kardiologa na ovim prostorima, a i u svijetu, koji je k tome svemu bio i liječnik moga oca. A otkada je moj otac počeo odlaziti k njemu, njegovo zdravstveno stanje se popravilo, sve manje je imao povišen tlak, vrtoglavice.

I tako, odlazeći na pregled, mislio sam da će i meni dati tablete s kojima će mi normalizirati tlak i to je to, idemo dalje po starom.

Kada sam došao ordinaciju uhvati me jaki nemir, imao sam neki nekakav loš predosjećaj.

Jedan od doktora mi je snimao srce. Ja sam u tim trenucima pratio njegov pogled koji je sve oštrije i začuđenije gledao ekran. Uslijedila je jako duga tišina, ili se meni činilo. Znao sam da nešto nije u redu.

Nakon par trenutaka pitao me da li se često umaram, bavim li se sportom, radim li teško. To me je začudilo ali sam mu normalno odgovorio.

Dok je trajao razgovor, ja sam i dalje gledao monitor na kojem je bilo prikazano moje srce, ali naravno, ništa nisam kužio osim da sam i sam mogao vidjeti srce i neke rupu za koju sam mislio da je to normalno, a razgovor sam nekako smatrao završetkom pregleda, kroz rutinska pitanja. (Sada znam da sam se samo tome nadao).

Dok sam to "vrtio" u glavi, čuo sam pitanje da gdje mi je tata, što me je najviše uplašilo. Pozvao je drugog doktora koji je došao sa još jednom liječnicom. Dugo su gledali u monitor i samo rekli: "To je to ."

Došli smo u ordinaciju gdje mi doktor počeo pričati o nalazu i rekao da će me morati operirati jer imam rupu na srcu promjera 2,5 cm .

Uh, koji šok, nisam mogao vjerovati, cijeli život mi se okrenuo, svaki trenutak, i samoÂÂ sam u sebi rekao:"Kriste, sve u tvoje ruke".

Nakon ponovljenog snimanja i pregleda potvrđen je prvi nalaz te mi je objašnjeno kako je takav zahvat danas gotovo rutinski i da ću moći normalno živjeti. Ugradit će mi neki „kišobran“ i sve će biti dobro. I tu sam se malo smirio .

Tokom daljnjeg razgovora, doktor me preporučuje u bolnicu Svete Magdalene koja se nalazi u Krapinskim Toplicama kod njegovog kolege koji se bavi takvim operacijama a specijalnost mu je "začepljivanje" rupa na srcu.

Od tog trenutka sam se onako u podsvijesti okrenuo Bogu, ali naravno, misleći:" Bože zašto baš ja?". U mojoj obitelji počele su još veće molitve, moja baka i još osam žena su molile devetnicu, krunice.

Otac je molio molitve sv. Riti i blaženom Papi Ivanu Pavlu II. Pogotovo blaženom Papi a molitve sv. Riti je prilagodio molitvama Blaženom Ivanu Pavlu II.

A ja sam se i prije svega toga molio sv. Antunu i Papi Ivanu Pavlu II. Prema našem pokojnom Papi oduvijek sam imao ono super mišljenje, nekako njegov pogled kada sam ga gledao na tv-u bio je onako smiren, ulijevao u meni mir i snagu za dalje.

Došlo je vrijeme da krenem u bolnicu u Krapinu. Dolazim s roditeljima tamo u hodnik, pitam za doktora, kaže žena na prijemu da će malo kasniti, da se strpimo. Naravno, pun hodnik ljudi.

Čekamo doktora i vidim da dolazi neki čovjek za kojeg bi rekao da je siromah, narkoman, probisvijet. Taj čovjek prolazi kroz masu ljudi i dolazi do mene i pruža mi ruku, ha, i govori mi: "Znači, ti si taj Ante s rupom".

Jako me začudilo jer on mene uopće nije poznavao, niti znao kako izgledam. Jednostavno sam ostao u šoku, odmah sam shvatio da seÂÂ MOJÂÂ BOG umiješao u to sve, što me jako razveselilo.

Dolazim ja kod njega u ordinaciju, sve po dogovoru, slijedi me snimanje srca kroz jednjak. Ulaskom u tu prostoriju kažem ja: "Ajmo Bože Ti i ja to riješiti".

U to vrijeme moji roditelji su u hodniku i čekaju, kasnije saznajem da su se odvojili, i svako bez dogovora moli. Ali mole istu molitvu, molitvu DUHU SVETOM.

Snimanje traje a doktor onako začuđen, gleda u računalo, monitor i priča sam sebi nešto, ne mogu razumjeti iako se trudim.ÂÂ Završilo sve, uzima doktor papire,ÂÂ nalaze koje sam donio, čita, čujem ja izgovara čitajući: „Rupa od 2,5 cm „… On i dalje nešto priča samo ja ne kužim što.

Dolazi do mene i kaže: "Ante, ti nemaš rupu, tj. vidi se da je bila ali rupa je zarasla i vidi se friški dio srca, na tom dijelu tanka opna kao da je zalijepljena".

Istog trenutka me obuhvatio veliki mir, odmah sam znao da me je Bog po zagovoru Ivana Pavla II izliječio, izlazim ja iz ordinacije i krećem prema svojim roditeljima i imam osjećaj kao da oni već znaju da rupa ne postoji da sam ozdravio.

Ja to njima govorim, oni i dalje onako smireno gledaju u mene a ja se naravno smijem. Odlazimo svi zajedno kod doktora, i on ponovi istu priču i roditeljima, da nema rupe i gotovo.

Ali za svaki slučaj, i s obzirom na nalaze koje sam donio sa sobom, on će mene poslati u bolnicu Sestre Milosrdnice u Zagreb na ubrizgavanje neke bolje u krv da se na snimanju točno vidi gdje prolazi krv. Naravno i ti nalazi pokažu da krv ima normalan protok i da se ne izlijeva iz srca.

Ja naravno odmah: "Hvala ti Bože, dao si mi novi život".

Na putu kući moj otac zove doktora, koji mi je uz drugog doktora otkrio rupu, i govori mu kako rupe više nema. Naravno, ni on nije vjerovao u to i pozvao me da dođem u Novi Sad, on će naručiti pregled na najmodernijem aparatu, da me ponovno pregleda s njim. Jednostavno kaže da ne vjeruje da rupe nema i da je to neka greška.

Ja i moji roditelji smo znali da je to Bog riješio, da rupe više nema, da sam, hvala Bogu, zdrav, al eto, idemo radi njih i tamo na pregled. Tako smo se mi uputili i došli. Počeo me snimati i čovjek jako začuđen, ljut, i govori kako nije nikada u životu pogriješio i da rupa mora biti. Odjednom snimanje gotovo, okrene se meni i sklopljenih ruku u čudu mi govori: "Bože ... Ante ne moraš na operaciju, rupe nema."

A joj Bože, hvala Ti, kako smo bili svi sretni!

Od tog dana mi se život okrenuo, prema Bogu mom, i mom stalnom pratiocu Papi Ivanu Pavli II. Imam osjećaj da je ovo moje ozdravljenje po njegovom zagovoru kod Boga.

Nakon par dana odlazim kod svog obiteljskog liječnika koji i dalje ne vjeruje da su ti stručnjaci pogriješili. Čak savjetuje da me roditelji vode dalje, jer "oni ne mogu pogriješiti" pogotovo sa takvim strojem, instrumentom.

Jedne večeri, kod nas u goste dolazi jedna predivna osoba Ivana, koja me poziva na jednodnevnu duhovnu obnovu, više molitvi prvog petka u mjesecu, koju vodi poznati jedan poznati karizmatik. U crkvi Svete Obitelji djeluje molitvena zajednica koja se zove, gle čuda, NOVO SRCE. Odmah me razveselilo… Jao Bože, hvala Ti, toliko si velik!

I sve se mi dogovorili, da idemo na seminar, Ivana, njena prijateljica, moj otac i ja .

Seminar započeo, molitva, sve to super, hvala dragom Bogu. Pri samom kraju molitve dolaze svjedočanstva.

Predvoditelj molitve, proziva osobe koje su ozdravile. I među njima,ÂÂ govori nalaze se 2 muške osobe koje su ozdravile od bolesti srca. Naravno, ja se u tome nisam našao, svjedočanstva prolaze i on opet ponavlja: "Među nama je jedan dečko kojega je Isus ozdravio od urođene mane srca točnije rupe na srcu, pa bio bi red da dođe".

Uf, ja se odmah naježio, ne zbog toga što moram svjedočiti, nego nemam pojma što da kažem, al idem ja to provjeriti.

Okrenem se prema Ivani misleći ono da će mi reci ajde Ante sjedi nisi ti, ha, al ona meni: "Ante, prozvan si".

Ja u paniku; jao mili Bože što da kažem!? Ustanem i krenem prema oltaru, svi me ono gledaju s osmjehom.

Došao sam do oltara i poslije toga se uopće ne sjećam što sam rekao… rado bih podijelio s vama al se jednostavno ne sjećam.

Kada sam se vratio na kor, samo sam pitao dali sam dobro rekao, svi kažu kratko al dovoljno.

Super, ajde rekoh, hvala Bogu!

Dogovorili smo se da idemo i slijedeći prvi petak u istu crkvu, molitvu predvodi isti čovjek. Seminar počne a on u molitvi govori kome je što dragi Isus pomogao, ozdravioÂÂ … Ja naravno opet na koru.

I tokom molitve obuzme me neka nježnost, radost, toplina, kao da je neko stavio u mene nešto vruće. Nakon par trenutaka kaže predvoditelj: "Dečku na koru, kojemu je Isus začepio rupu na srcu, sada Isus daje svoje, potpuno novo i čisto srce".

Jao, Bože moj koje miline!

Od tog dana, svaki trenutak sam s Bogom, moj cijeli život se promijenio.

Hvala ti Kriste na svemu!

Eto, prekrasno svjedočanstvo o tome da Gospodin Isus stvarno liječi.

Samo treba vjerovati…

SVET, SVET, SVET, GOSPODIN BOG SVEMOGUĆI!